

is deliberantium, & confabulantium habitus est. Adeuntes amicos salutant inepto rifu; sæpius ho, hho, hho, conclamantes. Cum vescuntur, potum dapibus non intermiscunt, neque identidem bibunt; sed semel tantum, sumpto cibo. Qui amicos convivio accipit, cum iis neque accumbit, nec ciborum partem ullam attingit, sed epulantibus dividit: aut, si quem adhibet structorem, fedet seorsum jejunos, & spectat. Inter edendum silent: salem averfantur, & condimenta: ossa canibus projicere piaculum arbitrantur: igni cremant, vel terræ infodiunt. Si enim, inquit, urfi, fibri, & aliæ, quas venando captamus, feræ, ossa sua permitti canibus, & comminui, rescirent; non tam facile capi se paterentur. Adipem è pinguibus collectum cibus, abstergunt coma; genus interdum brachiifve allinunt, elegantia, ut aiunt, causa, & valetudinis: nam adipe non solum nitere cutem, sed corroborari membra existimant. Non alio cibo vescuntur libentius quàm Sagamita. Pulmentum est è farina, præfertim Indici tritici, confectum: admisto, quod illis condimentum præcipuè sapit, oleo. Itaque in conviviis pars dapum prima oleum, aut adeps, in quem concretum & spissum ita dentes infigunt, ut nos in panem aut pomum. Antequam illis lebetes, cortinæ, aliaque id genus vasa ærea deferrentur è Gallia, utebantur cacabis è cortice compactis; verum quia imponi flammis non poterant impunè, hanc ad coquendas carnes artem excogitaverant. Silices plurimos